

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDÉKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

MEGJELEN NAPONKINT PENTEK ES VASARNAP KIVETELÉVEL.

Előfizetési árak:

helyben, vagy postán küldve:

Égész évre	10 ft. — kr.
Félévre	5 — „
Negyedévre	2 — 50 „
Égy hóra	1 — „

Egyes szám 4 kr.

A lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőségbe (Főter 1828. sz.) barmintre küldendő.

Előfizethető helyben:

Feloldó K. Lajos könyvkereskedésében és a kiadóhivatalban. (Főter 1828. sz. alatt.)

Hirdetési díj:

Négy házból petít sorért 5 kr. Nagyból tevékenyebb a többzetű hirdetések alkalmán jutalmozáron vételek föl. Bélyegdíj minden külön bejelölésért 80 kr.

Hirdetést vagy reklámot magában foglaló újdonság sora 50 kr.

Nyitási költségek minden petít sorra 50 krajczár.

Hirdetések fölvetésének a szerkesztőségben és kiadóhivatalban. Főter 1828. sz. alatt.)

Készítők nem adataink vics

Nyári bajaink.

Debreczen, aug. 7.

Minden évszak megadja az embernek az okot az aggodásokra, de talán még sem ad egyik sem annyit, mint a melyeknek most már a vége felé közelünk.

Hozzá tehetjük, hogy eddigelé nyugtató eredménnyel.

Az aratás bevégeződött. Be van takarítva az élet és úgy látszik, hogy elég jó a termés, lesz a gazdáknak miből pénzelni és így valami különös panaszra épenséggel nincs okunk.

De mennyi aggodalmat állottak ki eddig ezen csak kissé is kedvező eredményért az utolsó kézi munkástól fel a miniszterekig a népek milliói, kiknek számadásaira iszonyu keresztet huzott volna egy inséges termés.

Jég, tűz, szárazság, rovarok orgyilkosokként settenkedtek az anyagi létezés alapját képező termés háta mögött, de hála a gondviselésnek, megszabadultunk mindannyitól elég szerencsével s talán nem lesz okunk panaszkodni a még lábon levő termések ellen sem, mert hiszen a tengeri gyönyörűen mutatkozik, szőlőtökéink pedig úgy megvannak terhelve pompás gerézdékkal, hogy az évek óta értéktelen hordók ára hihetetlen gyorsasággal fölemelkedett.

Van hát buzánk, rozsunk, lesz, hiszünk a jó isten kegyelmében, lesz tengerink és fog teremni borunk is, szóval lesz miből pénzelni, miből fizetni adót, kamatot, lesz a miből a családi ezer szükségleteit fedezni.

Nem az a »v i g e s z t e n d ő« lesz ugyan, melyért nemzeti énekünkben a multat s jövődőt rég megbühödött népünk könyörög Istenhez, de legalább egy oly év, melyet nem kell a »nem szeretem« évek sorába jegyezni. Hiszen, volt ilyen esztendőnkben bőségesen részünk.

Gyümölcsfánk is bőségesen teremtek, noha a gyümölcsészet nálunk hátrahagyottan el van hanyagolva, — bőséges dinnye termés is ígérkezik s a vagyontalan osztály ebből táplálkozik leginkább.

Nagy aggodalmaink vannak így nyáron s főképp a mostani napokban a közegészségügyi állapotaink iránt. Járványos betegségek ideje ez időszak, ámbar eddig ezektől is eléggé meg voltunk óva.

De vajon magunknak köszönhetjük-e ezt az eredményt is?

Szó sincs róla, a hatóság a köztisztaság érdekében évről évre nagyon sokat tesz, sok áldozatba is kerül, de legalább úgy a hogy biztosítva van legdrágább kincsünk az egészségünk az oly alattomos járványok mérges dühétől, melyek alattomban lépnek föl s melyeknek vésszes pusztításától fölléptük után bajos védekezni.

És azért mégis sok, nagyon sok kívánni valónk van ezen a téren.

A város c s a t o r n á z á s a nagyon lassan halad előre, valamint ómlábon halad a jó vízzel való ellátásunk, mert bár többen tették ajánlatát a vízvezeték létesítésére, még is csak a lugubris tónusban tesznek az érdekében olykor-olykor valamit.

Pedig ez a kettő képezi a városok közegészségügyi állapotának kedvező alapját.

Minő szomorú bizonyossága lassu haladásunknak az a sok nyílt árok, melyek bár melletk de nagy forgalmu utcáinkon éktelenkednek, melyek közbiztonsági szempontból is veszedelmesek, de melegágyai annak a sok millió baccilusnak, melyekből a fertőző betegségek csirái kelnek szárnyra, hogy szaporítsák apró sirokkal a még mindig rendezésre váró s imár iszonyu fejtelten kezeltémetőinket.

A rendőrség kiadja a rendeletet,

hogy locsolják a házak elejét és alig van fellocsolva a 4000 ház közül egy százalék. Az emésztő gödrök nem fertőtlenítettnek s a forró déli órákban éremlyítő bűz árad ki az udvarokból, melyeknek személgödre is telve van a sok piszkos étel és növény hulladékkal.

És az ellenőrzés nagyon lanya. A szabályrendelet meg van, de végrehajtásukat nincs elég ellenőrző közege.

Utcáinkon elhullt állatok metelyezik a levegőt, — locsolásról szó sincs, pedig egy ily nagy város utcáinak rendezésére öntözése, ha 5—6 ezer forintba kerül is, szóba se jöhetne, mikor kiadunk sok más jelentéktelen dologra nagyobb összegeket.

A veszély nincs a kapu előtt. De csak e pillanatban. Ámde kiáll érte jót, hogy a következő perc nem hoz e valami bajt, melynek lehet hallatlan gyászos következménye lehet.

Résen kell lenni, intőző körökben lévő uraink jó előre, mert itt a közönség, mindannyiunk féltett bőrére megy a játék, s itt az utólagos helyrehozatal lehetetlenség.

Debreczen a paloták városa, hol Jókai szavai szerint annyira sincs, a menyivel egy embert bemocskolhatni. Jó, legyen, fogadjuk e bókot készpénznek, de ne feledjük el, hogy a haladást nem csak a paloták, nem csak a kövezett főutczák igazolják, de bizonyítják a közegészségügy rendezésére hozott alapos intézkedések, melyek nélkül egyetlen város nyugalma sincs biztosítva.

És Debreczen: nyugalma biztosítása mellett akarja folytatni azt a szerepet, mely északkeleti Magyarország vezérévé hivta meg.

—y.

Egyháziatlanság és üres templomok.

Mitrovics Gyulának 1876-ban megjelent hasonló című munkájából.

(Folytatás.)

Tapasztalva, hogy a köznapi élet lelketlen dulakodása, az örökös lótas-futás és farasztó vasári kiáztatás mellett, testi és lelki szükség az, hogy néha nyugpontot tartsunk az időben s egy pár percet a csendesebb magabaszálásra, erőgyűjtésre, az ezután végzendő okos megfontolására fordítsunk, hirdeljük azért, hogy az urnak napját megszenteljük; nem azért ugyan, hogy egész nap a templomban ülünk, hamut hintve fejünkre s gyászruhát öltve magunkra, az utczen ájtatoskodó körmeneteket tegyünk, hanem, hogy lelki-tesztifelfrisülést keressünk . . . s ime, a korlátlan szabadipar, az államkasszába fizetett taksa nyomorult előjogára hivatkozva, tiz korcsmaajtónyit meg az egy templom körül s míg a francia forradalom észallama, szükségesnek tartotta legalább a tizedik napot megkülönböztetői a többtől, ma minden nap egyforma az állam életében s legfelebb az által lesz inkább vagy kevésbé ünnepléses, a mint többet vagy kevesebbet jövedelmez az.

Rendíthetlen abbeli hitem, hogy a milyen mértékben zártnának be, ünnepeapokon, a korcsmák, a csapszékék ajtai, s a mily mértékben szorítatnék korlátok közé az efajtabeli szabadipar, épen oly mértékben telne meg templomaink; épen oly mértékben halgatná sok ember szívesebben, a mindenesetben tisztességesebb templomi beszédet, mint a boros asztalok bitang vendégeinek lélekmergező trágársagait.

És ezt az állam, különös vallási tekintetek nélkül is, egyedül saját érdekét, saját javát tartva szem előtt, megtehetné, meg kellene tennie.

Mintaképp tarthatná, a vallásgyakorlás tekintetében is legszabadabb északamerikai államokat hol kinek-kinek egyéni szabadságára van ugyan bizva, hogy megünneplé-e a vasárnapot; de más részről gondoskodva van afelől, hogy aki azt maga részéről megszentelni kívánja, abban mások által meg ne botránkoztassék.

Aztán ugy is sok a panasz, gyakori az államháztartás felakadás, az adók pontatlan fizetése, a fizet ésképtelenség miatt.

Államérdek az, hogy az állatvalók egészséges, munka és keresetképes s éppen azáltal, lehetőleg vagyonosok legyenek. Korlátok közé kell tehát szorítani azon helyet és alkalmakat,

A „DEBRECZEN” TARCZAJA.

TARA LANTJA,

—Thomas Moore.—

A hárfia, mely Tara csarnokában Zengő hangot önte szerzte szét, Nemán függ most Tara romlakában, Mintha lelke elszállt volna rég. Alszik az ő napok büszksége, Ört felette hősi ének áll — A sziv, mely oly nemes lánggal ége Kihamvadt, ah, nem dobog az már.

Lovagoknak, s fenyves hölgyvilágnak Tara lantja többé nem hízeg, Óraiban a vak eszakának, Tépett hurrul ily gyász dalbakezd: A szabadság ah, oly ritkán ebred Akkor is csak azért ebredez, Ha egy szívet a kin szílyel tépott, Hogy sóhajton: „ah, mily élet ez!”

Angolból: Molnár István.

György doktor.

— Elbeszélés. —

Irta: Busken Huet Konrád.

Hollandi eredetiből ford.: Dr. NAGY ZSIGMOND (Folytatás.)

— A beteg az éjszakaát nagyon nyugtalanul töltötte s állapota föltötte aggasztó. Ha barátaink ezt elolvassák, tudni fogják, hogy áll a szénája György doktornak.

— A felváros eljött kerdezősködni előlem — suttogá magában a mig Julia irt. A felváros! Persze, persze! Nekem nagy kedvem télt abban, hogy pulsucaikat tapogassam s meggyógyítsam őket. Kiváltkeppen szegény ördögöket. Ennek is vége már! De mire ez a sobajtozás?

Ki tudja, hány ember lehet az érdeklődök ezen tengerében, a kinek egy hónap mulva még eszébe jutna, hogy én is voltam? hogy igyekeztem szolgálatukra lenni? A felváros! . . . Ki van ott?

— Ez a kérdés arra a suttogó beszélgetésre vonatkozott, a melyet Julia a hálószoba ajtaján át folytatott valakivel, a ki kívül volt.

— Janikánk (a legnagyobb fiuk), mondta az asszony. Egy nagy levelet hoztak a postáról, és azt ő maga szeretne volna neked a kezébe adni.

— Nem, Juliám! a gyermekek még nem jöhetnek be hozzám. Mifele levél az, hadd látom!

A kis Jani családú vonult el. Julia elvette tőle a levelet s oda vitte Györgynek. — Hosszu, szeles levél volt az, nagy pecséttel leragasztva és nagyon hivatalos külsejű.

— Kineveztek, kineveztek! kiallott fel György, alig vetve néhány pillantást a levélre. Juliám, kineveztek! — de mar . . . késő!

Julia elvette tőle a felje nyujtott levelet. A királyi kézirat másolata volt az, a belügyminiszter által aláírva, a mely szerint Györgyöt kineveztek egyetemi tanárrá. A kőszia hír ezuttal igazat beszélt.

A heves hatásoknak ez az összetalókazása sok volt a szegény Julia szívének. Ugyanabban a pillanatban, a mikor férjének régi, forró ohajtása teljesedett, a mikor felajánlották neki azt a munkakört, a mel et a föld kekségén a legirigylendőbbnek tartott; a mikor ő, ilyen kiváló férjnek a felesége, szívére szerette volna ölelni élete társát s az egész világnak elhíresztelni az ő hálás büszkségét; ugyanabban a pillanatban szívében hordozta már azt a szomorú bizonyosságot, hogy ebből a szép álomképből egyetlen vonás sem fog soha megvalósulni, mert talán már holnap eljöhét a halál, hogy őt mindenétől, de mindenétől megfossa! Az ellentet keserve nagyobb volt, mint a mennyit ő kibírt és könnyekben tört ki.

— Julia — szólalt meg György — szo-

moruan, de meggyőződésből, mert felesége szenvedésének látása elfeledteté vele a maga csalódásának érzését és erőt adott neki arra, hogy Juliat még ebben a nagy szükségében is vigasztalja; Julia, emlékszel-e még Bilderdijknek arra a versszakára, a melyet te mindig vigasztalannak találtál s a mivel én kötődve sokat imádkoztam neked felelni, a mikor te nagyon is sokat ígértél magadnak az én jövődömet illetőleg?

Julia nem tekintett föl, egyre csak zokogott, s arcát tenyerébe rejté.

— Azt értem — kezdé újra — s arra nagy lelkierő volt szükséges, hogy — bár hangja színtelen volt is — ilyen súlyos perczekben, minden megerőltetés s a mesterkéltesség minden leparányibb jele nélkül a legtökéletesebb tiszta emlékezettel idézze kedvencz költőjének szavait, a kinek óriási eszme-világába ő Juliat annyiszor beavatta s olyan sokszor körülhordozta — azt értem, a hol ezt mondja:

»Hogy érette küzdj és táradj,
A dicsőség nem érdemli.
Csillogó bár, nem von méltó
Érette halálba menni!
E hamis pénz vegyet, érczét
— Böven szórják — jól ismerem;
Nem ér annyit, mint az a gyom,
A mely majd siron terem.«

Nem ér annyit sem, mint a gyom! Még csak annyit sem ér! Milyen keserűen hangzik ez! Te soha sem akartad elhinni, s én magam is csak azért hittem, hogy veled kötődjem és mert csodáltam a gondolat merész-ségét. De most látjuk, hogy csakugyan ugy van. Mit ér most már nekem az a dicsőség, a melynek megnyerése annyira kívánatosnak tűt föl előttem. Jer édes Juliám, legy bator asszony, ne engedjük magunkról azt mondani, hogy földi dolgok elvesztése kihozott benünket a sodrunkból.

— Oh György, ugy faj, olyan kegyetlenül

esik nekem, hogy veled együtt azt kell mondanom: már késő! Te annyira alkalmas letél volna arra az állásra; a tudós világ ugy megbecsült volna, s tanítványaid ugy szerettek volna, s te annyi jót tudtál volna tenni! S most mind ebből semminek, semminek sem szabad megtörténni?

Szabad? Szabad? Hát neked szabad Julia? — szólott minden erejét megfeszítve (mert a kishitű dicsvágy kiserete az ő b-lésében is fel-feltünedezett) szabad-e neked még nehezebbé tenned ferjedet néve az amugy is olyan nehéz áldozatot az által, hogy a tiltott gyümölcsre magától is gerjedező vagyát még erősítet a magad hízélgó panaszzaival, a melyek húságot táplálják. Nem azt tartja-e hivallásunk, hogy mi különb dolgokban hiszünk, mint a minő a kielégített nagyravágyás gyönyöre? Legyünk bölcsesebbek és ne tegyünk ugy, mint a fák, a kik bár karjukat folyton eg felé emelik; gyökerükkel nagyon is belekapaszkodnak a földbe.

Erről a hangról ráismert Julia a férjére. Ilyen volt az mindig; telve finom érzéssel, mély komolysággal és vallásossággal. Ellensége volt a fölvelt formásoknak, barátja a barát-ságos beszédnek, a tragikumig érő humor embere, egyszóval azok közül a tümenyes lények közül való volt, a kik kedvet gerjesztenek bennünk a magasabb élet iránt, mert azt a köznapi világ képeibe és beszédmódjába olvasztva tártják föl előttünk.

Julia erőt vett magán s letörle könnyeit. — A te feleség-d, György, férjéhez hasonlítva, örökre gyermek marad. De a gyermekeknek ha megbánást mutatnak, s megigérik, hogy nem teszik azt többet, ugy-e, megszokták bocsátani?

A ferj barátságosan b'öntött fejével. — Horura derű, édes Juliám! A fergeteg elvonult. De most, azonkívül, hogy javulást ígértél, meg kell fogadnod, hogy ezt a vihart másodsor nem zudított reám.
— Hogy érted ezt?

os György adó pénztári számlájára Trázy György adó pénztári számlájára Papp Mihály adó pénztári számlájára. Ezen helyettesítési idő alatt vasárolandó fára és cserépre, az alapítványi pénztárnál esz-

orvos választás H. Náná. A kórház orvosai állás ténnap töltött ottani levelezők írja. A gyűlésről a kir. tan. alispán előköltözött. Unterberger Ignác orvosai választották meg egyhan-

asztusi napsugár. A nap ki- ről, nehéz fellegel székergette az a jókony hatása szellő. A fak- ról még fel sem száradhatott a felhők, egy-egy eszemeske- nek, mintha legialább is kincsek- nek lenné. Az eg ismét kék, de a felhők enekelnek már többé, az a felhők a nagy, a dicső Ur- nek. Az ablak piszkos üvegein at a patszi sugárkaja vetődik be a a szél, ott szökdel iró asztalo- tva az össze-vissza hányt köny- veket porszemeket. Ugy szeretném megfogni, kebelembé zarni, hadd- szende derüljél: hadd me- llyel, mikor majd jönnek a hideg- kék behő sugárcsoka, mely hi- rorúl fejemet, azzal bizott meg, azzal mindeneknek a kiket er- — hogy barmit borongjon is- — mert a vég- lott, mégis lesz még egy derü- r, a — vén asszonyok

debreczeni Munkás Dalegy. A h. 14-én, mint az egy- lés- nek elfordulójan, a Margit- tben. Janny Jozsef egyleti kar- alatt tánczozal egybekötött dal-

igazgatási bizottság ülé- s. A bizottság bizottság ténnap del- aug. havi rendes ülést. A szak- tónapról szóó jelentéséből, me- len felolvasták, átveszik a követ- lőket: A polgármester jelentése- rősegi lopásért 7, gyermek kite- rősi kihágásért 134 egyent tartoz- tónaság létszáma volt 1699 kö- 524 lóval, 1199 bonvé 187- szaz állami egyenes adó fejében- 04 forint. A tanügyi állapotokról- gelyo jelentette, hogy az évszór- ban a pallagi népiskolákban és az- vasházban tartattak. Az iparos- ak egyetlen tanítaja sem jelen- tési szakrajzifanfolyamra, holott- az van képeztetés. Ez ép oly saj- t a tanoncz munka kiallítás el- sádedőroda és tankötelesek ösz- zait, 3372 kisdél (közülük 2000- 175 mindennapit és 2625 ismet- irtak össze. — A t. főorvos je- l közegészségügyi állapot a fel- zebb, mi a kiskorúaknál, de- csesemőknél a nagy számmal- s miatt kedvezőlenebb volt, mint- születt: 141 ev. r. 37 r. kath. r. Összesen 191. (105 fiú, 86- sőt 22 törvénytelen volt, 14 hal- lészait: 148 ev. ref. 30 r. kath. r. Összesen 189 egyeni (98 fi- — Hazasságra lépett: 12 pár ev. kath. 1 pár, ág. ev. 3 pár, izr. r. — A kórház beteglétszá- m: 190.

debreczeni vásár dioramája. A város igazgatója Smihl minisz- terna értesítette a városi tanacot- szadonál debreczeni országos- gának elkesztésére vonatkozó- ny egyik aláírott példányát Pa- tónaművészek átadta. Együttal- Patakya a vásár képenek vizlátat- s neki bemutatja és azt ő né- vel jóváhagyta. — A festő mű- tinsi nagy vásár hetében több- sbe jó s itt adatokat gyűjt, ta- sz megfestendő képek.

debreczeni vásár dioramája. A város igazgatója Smihl minisz- terna értesítette a városi tanacot- szadonál debreczeni országos- gának elkesztésére vonatkozó- ny egyik aláírott példányát Pa- tónaművészek átadta. Együttal- Patakya a vásár képenek vizlátat- s neki bemutatja és azt ő né- vel jóváhagyta. — A festő mű- tinsi nagy vásár hetében több- sbe jó s itt adatokat gyűjt, ta- sz megfestendő képek.

debreczeni vásár dioramája. A város igazgatója Smihl minisz- terna értesítette a városi tanacot- szadonál debreczeni országos- gának elkesztésére vonatkozó- ny egyik aláírott példányát Pa- tónaművészek átadta. Együttal- Patakya a vásár képenek vizlátat- s neki bemutatja és azt ő né- vel jóváhagyta. — A festő mű- tinsi nagy vásár hetében több- sbe jó s itt adatokat gyűjt, ta- sz megfestendő képek.

debreczeni vásár dioramája. A város igazgatója Smihl minisz- terna értesítette a városi tanacot- szadonál debreczeni országos- gának elkesztésére vonatkozó- ny egyik aláírott példányát Pa- tónaművészek átadta. Együttal- Patakya a vásár képenek vizlátat- s neki bemutatja és azt ő né- vel jóváhagyta. — A festő mű- tinsi nagy vásár hetében több- sbe jó s itt adatokat gyűjt, ta- sz megfestendő képek.

kenyerért esdve, fűlsértő si- vitása betöltte egészen a város- háza udvarát. — Olykor-olykor éktelen káromkodásban tör ki. A városháza udvarán járó-kelők megborzadva hallják rémes visongását a szegény örülteknek, s miá szívők megcsik rajta csodálkozva kérdik egymástól:

— Hát a városháza — örül- tek háza? — (—e.)

* Készületek október 1-re. A bel- gyűminiszter ténnap küldte le a polgármesteri hivatalnak a hazassági jogról, a gyermekek val- lasáról és az állami anyakönyvekről szóló tör- vényeket s az ezek végrehajtására vonatkozó utasításokat a szükségletek képest 6 példány- ban.

* Öngyilkos kőműves. Ismét meg- szaporodott az öngyilkosok száma, a kik vagy sors csapásai, vagy a saját maguk által ross- szul rendezett élet következtében önké- züleg veinek véget életüknek. Az I. kerületi rendőr-alkapitánysághoz tegnap. u. 3—4 óra kö- zött egy leány szaladt azzal a hírrel, hogy Farago-utca 496 sz. a Szilágyi József kőmü- ves segéd felakasztotta magát. dr. Balkanyi Ede ker. orv. és Nagy Imre p. biztos azonnal a helyszínre mentek s a mondott számú ház egyik udvari lakásának ablakain bemezőv, lát- tak, hogy ott a gerendára akasztva függ vala- ki. Nagy Imre biztos betörte az ablakot miután az ajtó kulcsal és tojó árral volt bezárva — bement a szobába, az ajtót kinyitotta s az orvossal együtt levágták a 30 évesnek látszó már halott Szilágyi Józsefet a kötélről. Nagy Mari, a leány, ki a rendőrséget értesítette, ve- le lakott az öngyi kocsal s elmondotta, hogy az felelégetől külön váiva élt. Ma déiben ő ebe- dert ment a Szilágyi anyjához s mikor onnan visszatért, nem tudott bemenni az ajtón. Ő is az ablakon nézett be s látva mi történt, futott a rendőrséghez. A szomszédok nem mertek a szobába behatolni, pedig akkor még valószínű- leg megmenthették volna a szerencsétlen embert. Levelet, vagy valami írást, a miből szomorú elhatározása okát meglehetett volna tudni, nem hagyott hátra. Legvalószínűbb az a feltevés, hogy azért lett öngyilkossá, mert feleségével — ki két hettel ezelőtt hagyta ott — rossz vi- szonyban élt. A szegény ember holttestét any- ja kérésére otthon hagyták — miután megállá- pították, hogy önkézzüleg okozta halálát. On- nan is temetik el.

* Ijedtség. Bérkocsist büntetett meg ma Pávay Az volt rá a panasz, hogy a tarifát nem taotta be és zsarolni akart. — Csak negyven krajczár jart volna ne- ki s ő egy pengő forintot kért a paszserjától. — Hogy merted ezt tenni? kérde a bérko- csistól a kapitány. — Nem akartam en, instalom, de mikor az az ur leszát a kocsimról, olyan hangosan talalta tőlem megkérdezni: msnnyit tartozik, hogy én ijedt-emben egy forintot kértem.

* A házi ur panasz. Panaszra jön a rendőrségre a Darahos-utca 1001 sz. ház gazdája, bőrkötényes cszmadia ember, akinek nagy csapása a lakói. — Könyörgöm: mindég veszekednek a lakóim. — Hát aztán? — Az asszonyok megzibájják egymás haját. — A férfiak meg véresre vasvillázzák egymást. Tudja: szinte mulatságos nézni. — No látja: milyen panaszai vannak egy háziurnak! — Az ám: de mégis van egy baj. — Micsoda? — Hat az, hogy mind kiszedik a verekedéshez a kerítésemet.

* Rendőri tudomány. Kiadt-k Pá- vaynak a parancsot, hogy keresse fel Kovács Balazst, aki a líba-kertnél lakik, mert a szoms- zedái bepanaszolták őt, hogy leakasztotta a földal szalonáját a padlásról. Pávay elindult keresni a szalonna tovját, es ére vissza is került a kapitányi szobába. — Megvan a tolvaj? — kérdi tőle a kapitány. — Meg ám. Csakhogy nem Kovács Ba- lázsnak hívják, de Nyul Miklósnak, s nem isa líba-kertnél lakik, de a csicsogónál.

* Kocsis mint Don Juan. Szörnyű jajveszékélés hangzott ki egyik Miklós-utcai pinczelakásból. Közbe-közbe egy vékony férfi- hang kontrázott rá, majd ez is jaigatással ala- kult át s végül dörgő káromkodás nyomta el a titokzatos hangokat. A uagy zajra sok járókelő gyűlt oda a pince-ablak ele s kíváncsian te- kintettek be rajta. Odabenn egész tragédia ját- szódott le. Egy markos kocsis kegyetlenül gyomrozott egy vékonyka embert, ki mint a csuk úgy hánykolódott a föld n, de sehogysem tudott megszabadulni a vasmarokból. Mellettek egy nő állott, összevissza lépett ruhában, de éppen nem ilyezkedett a vékonyka embert ki- menteni keserves helyzetéből sőt még egy-egy erős ütés után ugyancsak odakialtotta a füle- be: ugy kell, ugy kell! A nézőközönség kíván- csian tudakozódott a lakókról az eset felől s nagyot bámultak, midőn — megértették, hogy a pinczében szerelmi tragédiát játszanak A vé-konyka ember egy szegény szabó, az asszony az ő felesége, a kocsis pedig a házibárát. Az asszony a szerelmi viszonyt folytatótt, a mi- ről a férj semmit nem tudott. Vétlenül azon- ban elszámították a légyottat a szerelmese- k s a férj meglepte őket. Persze egy megcsalt férj miódon kesérvével — támad a meg a csábítót és a hülsen feleséget, de nem sokat

ért a beszéde, mert nemhogy meghunyászkod- tak volna a szerelmeseik, de még ok haragud- tak vissza, vagy a házi gazda pusztuljon.

Tegnap reggel a házigazda bevászor- gott a kapitányi hivatalba és elpanaszolta az ő nagy baját, hogy a szobaur kilökte s ezérj kénytelen volt a házon kívül kaveházban töl- teni az éjszakát. — Hát a felesége? — Az otthon maradt. — Minek. — A szoba-ur engedelméből.

Az irtokot rögtön megdéztek a kapita- nyi hivatalhoz. Határozottan kijelentette, hogy, az asszonyt valahogyan meg csak megfüri mert esinos, szelid teremelés. de a gorbma képu férjet nem. * A sok Weisz. Maga Weisz Mór, a ki tanunak van idezve? — Igen. — Tud-e valamit az ügyről? — Nem én semmit. — Hát akkor miért jött be? — Kérem: nagy zavar volt a faluban.

Van ott Weisz tizenöt is. Hát tanácskozást tartotunk, melyikönk is menjen be a törvény elé? Utoljára a jegyző azt mondta, hogy utindeg kutya az, menjen be akármelyik. Erre aztlan huztunk gyufát: én huztam a leg- rövidebbet. — No hát akkor csakugyan a leg- rövidebbet huzta: mert a tanuzási költséget se kapja meg, hajtsa be az okos jegyzőn, a ki azt mondta: mindegy kutya, akármelyik Weisz megy tanunak. — Hat még ha Kohnt idézett volna be a törvényték!

* Orpheum. A Korona vendéglő nyári kertjé- ben Mezei János dallársulata tartja előadásait. — Mezei a közönség érdekében mindent elkövet, hogy kellemes estéket szerezzen. Alig lépett fel tegnap Jászai nádmatör, a ki bámulatnemtő utánaátával a közönséget megnyerte, már ma új tag lép fel, a ki már ismerős is előttünk. Frieda Paula három év- vel ezelőtt sok kellemes estét szerzett nekünk Sel- ma Blankával. — A régi tagok közül Nora Amália chikkies játékaival bájoja a közönséget. Továbbá jók még: Csillag Mariska, Virág Ilona, Bánffy Mariska és Halász.

* Egy szép asszony ablakai. Nagy fejtő.ést okoznak a rendőrségnek egy szép asz- szonynak az ablakai. Ezeket az ablakokat uóbbi időben majd minden héten betördösi valami ismeretlen tettes és másnap reggel a czifra ruhás szep nő mejelent a rendőr- biztossal s megismétli a panaszt: — Az éjszaka ujra betördösték az abla- kaimat. Ellepi arczát a sötét pír, a mit a harag kergetett föl s keble, az a bámulatosan dom- ború és mégis művészen arányos kebel — pi- heg s megannyi sóhaj száll el ajkáról. Keresik a bűnöst másnap és harmadnap csillagatlan éjszakának átláthatatlan fekete leple alatt!

Az éjeli ör aztán másnap déiben rende- sen megteszi az egyforma jelentést: — Kerestük a bűnöst, de nem találtuk. — Az eset rejtélyessége a rendőrségben csak fölkerécsolta a vágyat: galléron ragadni azt, az imposztor, a kinek a legnagyobb bűne, hogy nem akkor követi el az ablakbetörési merényletet, mikor ok lesen vannak. Az ilyen embert irtalmatlanul el kell fogni. A szep fiatal nő könyzátott arczát föl- száritotta zsebkönyvével. Reszkéni látszott a felelőtől, mert hatba valami rabló akar hozá betörni.

Hiszen a rendőrbiztos is sejtette legalább a jelekből, hogy a ki az ablakokat betördösi, akármilyen czébből (ő nagyságának mintha vil- lamlanék a szeme) de bizonyosan be akar fer- közni a lakásba. A szep nő, a mint hazafelé indult s vég- gi gondolta, a mit a közrend nagytapasztalasu öretől hallott, edes lagyemeg érzés volt az, a mi szetaradt most mar hullámzó keblében. Ki tudja, ki az, ki sötét éjszakákon, ki tudja honnan elzarándokolt ablakához s minden egyes ablaknál kétségbeesett kísérletet teszen, hogy bejuthasson és hódohasson lábainál.

Ö nagyságának eszebe jutott, hogy mily nagy szivtelenség, irtalmatlan kegyetlenség les- ből elfogni egy dalias ifjut, ki melegen, lüktető fiatal szivének egész rajongásával vonzódik hozzá meg az abakon is keresztül. Ah, ez el- viselhetetlen gondolat, mely minden pillanat- ban arczára kergeti a vért. Izgalmas, de mégis edes várakozás kö- zött telt el néhány nap, egész tegnapelőtt éj- szakáig, mikor ismét belörték valamenynyí abla- kait. * Megfogtuk! — kiáltott tegnap a ren- dőrbiztos. A szep nő összerezent. Látni fogja végre azt az ifjut, de uralkodni fog magán, megörzi női mértóságot s nem borul tüstént nyakába, bár oh. . . És ugy fésőhajtott, hogy szinte elhalavá nyv!

Belöttek az ajtót és belődítottak egy szur- tes fízokót, aki tetőtől-talpig rongyos ruhában megállott a biztos előtt. — Ez az! — Ö nagyságot ájulás környezte. — Ez a szörnyeteg. — Nem szörnyeteg ez. — Csak munka kell neki, mert tegnap nyi- tott önálló üveges üzletet.

— Kit keres? — Én a házigazda vagyok. — Csak volt. Ma kivettem ezt a szobát s én vagyok itt az ur. — Az egész szobát nem vehette ki, mert nekem nincs más szobám.

Az irtok dühbe jött, kijelentette, hogy az egész szobát kivette, vagy a pénzt adják vissza, vagy a házi gazda pusztuljon.

Tegnap reggel a házigazda bevászor- gott a kapitányi hivatalba és elpanaszolta az ő nagy baját, hogy a szobaur kilökte s ezérj kénytelen volt a házon kívül kaveházban töl- teni az éjszakát. — Hát a felesége? — Az otthon maradt. — Minek. — A szoba-ur engedelméből.

Az irtokot rögtön megdéztek a kapita- nyi hivatalhoz. Határozottan kijelentette, hogy, az asszonyt valahogyan meg csak megfüri mert esinos, szelid teremelés. de a gorbma képu férjet nem. * A sok Weisz. Maga Weisz Mór, a ki tanunak van idezve? — Igen. — Tud-e valamit az ügyről? — Nem én semmit. — Hát akkor miért jött be? — Kérem: nagy zavar volt a faluban.

Van ott Weisz tizenöt is. Hát tanácskozást tartotunk, melyikönk is menjen be a törvény elé? Utoljára a jegyző azt mondta, hogy utindeg kutya az, menjen be akármelyik. Erre aztlan huztunk gyufát: én huztam a leg- rövidebbet. — No hát akkor csakugyan a leg- rövidebbet huzta: mert a tanuzási költséget se kapja meg, hajtsa be az okos jegyzőn, a ki azt mondta: mindegy kutya, akármelyik Weisz megy tanunak. — Hat még ha Kohnt idézett volna be a törvényték!

* Orpheum. A Korona vendéglő nyári kertjé- ben Mezei János dallársulata tartja előadásait. — Mezei a közönség érdekében mindent elkövet, hogy kellemes estéket szerezzen. Alig lépett fel tegnap Jászai nádmatör, a ki bámulatnemtő utánaátával a közönséget megnyerte, már ma új tag lép fel, a ki már ismerős is előttünk. Frieda Paula három év- vel ezelőtt sok kellemes estét szerzett nekünk Sel- ma Blankával. — A régi tagok közül Nora Amália chikkies játékaival bájoja a közönséget. Továbbá jók még: Csillag Mariska, Virág Ilona, Bánffy Mariska és Halász.

* Egy szép asszony ablakai. Nagy fejtő.ést okoznak a rendőrségnek egy szép asz- szonynak az ablakai. Ezeket az ablakokat uóbbi időben majd minden héten betördösi valami ismeretlen tettes és másnap reggel a czifra ruhás szep nő mejelent a rendőr- biztossal s megismétli a panaszt: — Az éjszaka ujra betördösték az abla- kaimat. Ellepi arczát a sötét pír, a mit a harag kergetett föl s keble, az a bámulatosan dom- ború és mégis művészen arányos kebel — pi- heg s megannyi sóhaj száll el ajkáról. Keresik a bűnöst másnap és harmadnap csillagatlan éjszakának átláthatatlan fekete leple alatt!

Az éjeli ör aztán másnap déiben rende- sen megteszi az egyforma jelentést: — Kerestük a bűnöst, de nem találtuk. — Az eset rejtélyessége a rendőrségben csak fölkerécsolta a vágyat: galléron ragadni azt, az imposztor, a kinek a legnagyobb bűne, hogy nem akkor követi el az ablakbetörési merényletet, mikor ok lesen vannak. Az ilyen embert irtalmatlanul el kell fogni. A szep fiatal nő könyzátott arczát föl- száritotta zsebkönyvével. Reszkéni látszott a felelőtől, mert hatba valami rabló akar hozá betörni.

Hiszen a rendőrbiztos is sejtette legalább a jelekből, hogy a ki az ablakokat betördösi, akármilyen czébből (ő nagyságának mintha vil- lamlanék a szeme) de bizonyosan be akar fer- közni a lakásba. A szep nő, a mint hazafelé indult s vég- gi gondolta, a mit a közrend nagytapasztalasu öretől hallott, edes lagyemeg érzés volt az, a mi szetaradt most mar hullámzó keblében. Ki tudja, ki az, ki sötét éjszakákon, ki tudja honnan elzarándokolt ablakához s minden egyes ablaknál kétségbeesett kísérletet teszen, hogy bejuthasson és hódohasson lábainál.

Ö nagyságának eszebe jutott, hogy mily nagy szivtelenség, irtalmatlan kegyetlenség les- ből elfogni egy dalias ifjut, ki melegen, lüktető fiatal szivének egész rajongásával vonzódik hozzá meg az abakon is keresztül. Ah, ez el- viselhetetlen gondolat, mely minden pillanat- ban arczára kergeti a vért. Izgalmas, de mégis edes várakozás kö- zött telt el néhány nap, egész tegnapelőtt éj- szakáig, mikor ismét belörték valamenynyí abla- kait. * Megfogtuk! — kiáltott tegnap a ren- dőrbiztos. A szep nő összerezent. Látni fogja végre azt az ifjut, de uralkodni fog magán, megörzi női mértóságot s nem borul tüstént nyakába, bár oh. . . És ugy fésőhajtott, hogy szinte elhalavá nyv!

Belöttek az ajtót és belődítottak egy szur- tes fízokót, aki tetőtől-talpig rongyos ruhában megállott a biztos előtt. — Ez az! — Ö nagyságot ájulás környezte. — Ez a szörnyeteg. — Nem szörnyeteg ez. — Csak munka kell neki, mert tegnap nyi- tott önálló üveges üzletet.

— Kit keres? — Én a házigazda vagyok. — Csak volt. Ma kivettem ezt a szobát s én vagyok itt az ur. — Az egész szobát nem vehette ki, mert nekem nincs más szobám.

REGÉNY CSARNOK.

Noi amamo. 19.

— Irtá Zschokke Henrik —

Fordított: Ifju Móricz Pál.

Mit? kiáltott Le Blond. Én az ablakon kiugrani — kegyedet meggyilkolni? — Iste- nem, hol az eszem? Már hogy tehetnék én olyat?

— Hát nem rémit el ugy többé? — Soha, kegyelmes asszonyom!

— Tehát nem nevelteti ki többé magát szolgálk előtt, azokkal a külföldös mesemondá- sokkal? Hanem ismét az igazi, a herceg az ur, férjem, mindenem lesz, ugy mint valóság- gal is volt?

— Kegyelmes asszonyom! mondta Blon- din, ki alig hitt szemeinek és füleinek. Én bar az igazat megvallva, még most sem tudom valósággal, hogy ki vagyok; de hordja el a szél azt a Chaldéust! Igérem, mindny el a cselekszem, mint csak legjobban kívánja.

És ekkor a hercegnő karjaiba ölelte hálásan megcsókolta. Pezsgő vére majd kiszaki- totta ereit.

Bátortalanul viszonozta csókját s kar- öltve mentek at a másik szobába.

XIII. A herceg.

Egyik szoba pompásabb és kényelmesebb volt a másiknál. És valahányszor belekezdett hogy életében még soha sem látott ilyen sze- pet, a hercegnő mindig molysogva s pajko- san fenyegetve fogta be száját. »Elfejtette, mit ígért már?« figyelmeztette ilyenkor és mindig engedelmesen elhallgatott.

— Fel nem foghatom ezt az egész ko- médiát, miért játszanak így velem? gondolko- zott magában, mihelyt a puha kerevetet le- dőlven pár pillana igy egyedül maradhatott. — Nem tudom miféle czébből játszanak így ve- lem? Vagy megörültem, vagy pedig az az atkozott Chaldéus, az a szellemidéző, a bü- völt el! No de kivarom a dolog végét. Örökké csak nem tarthat. — Vagy — itt fel- akadt a gondolkozása, mert emlékezni kezdett hogy Abubeker is beszelt az erdő-zlakban egy olyan kincsásról, ki négy hétig eszméletlenül feküdt és a világon a legszebb dolgokat ál- moldta.

Egy kicsit bolond volna ugyan, (a gyö- nyörű hercegnőtől eltekintve), hogy míg én itt a herceggel vesződöm, addig valójában pedig a vadászlakban, a szalmazsakon fekül- nem eszmélet nélkül, mellettem pedig a jó Chaldéus vigyázna. No de most mar egyre megy. Csak kivarom a dolog végét.

És gazán egész ügyesen játszott a her- ceget. Egyedül a szép hercegnővel szemben zavarodott meg, valahányszor a férjét kellett játszania.

Merő tiszteletből alig mert rea pillanta- ni, csak gyöngedségeire bátorodott aztán neki.

A kastély egészen a magányban volt az óriási erdősejében. Magas sziklán emelkedett a vén, mohos épület, mely körül volt árkolva s melybe felvonó hidon lehetett bejutni. És né- melyik szük folyosón még nappal is égett a lámpa. Ellenben a belső szobákban, termekben, helyiségekben, mindenütt hercegi pompa, pa- zar dúság, s igen inycenz szolgálze- mélyzet, nem túl nagy: egy komornyik, két inas, két nő cseléd, az orvos, egy félig vak várnagy, a szakácsok, lovaszok és udvaros szolgák képeztek az udvartartást.

De leginkább a hercegnő érdekelt. Mert tagadatlanul igen kedves volt s ha egyedül volt sokszor mégis sajnálta, hogy megfohba- tallan örütségében férjének tartotta és így gyöngéd érzelmeit méltatlanra pazarolta.

De hogy ne keserítse, sohsem mondott neki ellent és a hercegnő különösen azon mulatott igen kitűnően, mikor a szolgákkal szemben, mint Melfi herceg, parancsnokoló hangon fellépett.

(Folyt köv.)

Sertéspiacz.

Budapest-Kőbánya, 1895. aug. 6.

a) Hizott sertés árak: I. Magyar első rendű- Öreg nehéz (páronként —400 kilgram felüli sulyban) 36—37—krig. 2. Öreg közép (páronként 300—400 kg sulyban) 34—37—krig. 3. Fialat nehéz (páronként 320 kilgram felüli sulyban) 49—50—krig. 4. Fialat közép pá- ronként 251—320 kigr. sulyban 48—49—krig. 5. Fialat könnyű (páronként 250 klgmig terjedő sulyban) 48.— 49—krig. II. Magyar szedett: Nehéz (páronként 280 kgon felüli sulyban) —.—krig. 7. Közép (páronként 220—280 kigr. sulyban) —.—krig. 8. Könnyű (pá- ronként 220 klgmig terjedő sulyban) —.—krig. — III Szerbiai: 9. Nehéz (páronként 200 klgon felüli sulyban 48—49—krig. 10. Közép (páronként 220—250 kgr. suly- ban) 48—49—kri; 11. Könnyű (páronként 220 klgm ter- jedő sulyban) 47—48—krig. Sertés létszám 1895. év aug. hó 2. napján volt készletben 31.021 db. 1895 évi aug. hó 4. napján felhajtattott — 170 darab. 1895. évi aug. hó 4. napján elszállított 961 db. 1895. évi aug. hó 4. napjára maradt készletbe 80.230 db. A hizott sertés üzletirányzata: A forgalom nagyon megnövekedett.

